

Phản l

Ai là “Tâm Nhân bang” của Thiên Chúa Giáo VN? – Vai trò của Trăn Bá Cáng, Váng Đình Bích, Phan Khác Tá và Huánh Công Minh trong đáng Cáng Sán Viát Nam.

Linh Mác Chân Tín tá trong nác đã gái mát thá phán đái Hiáp Hái Báo Chí Thiên Chúa Giáo Thá Giái (International Catholic Union of the Press, UCIP) đã táng huy cháng vàng cho báo “Công Giáo và Dân Tác” và đác anh Nguyễn Háu Tán Đác phá bián ra hái ngoái.

Sá tò mò của tôi là tìm hiáu xem Tây nó biát gì về báo chí Viát Nam. Há có biát đác chá Viát đâu đá đánh giá đác mát tá báo. Vậy ai là ngái đã đáng đáng sau đá cung cáp đá kián cho Hiáp Hái Báo Chí Thiên Chúa Giáo Thá Giái đi đán quyát đánh trao giái cho Công Giáo và Dân Tác. Có thá lái ông Nguyễn Đình Thi, chá tiám sách ở Paris, cha đá ra tá Công Giáo và Dân Tác ở Paris vào năm 1969. (Chúng tôi ngá ráng tá Công Giáo và Dân Tác đã thuáng lái mát chá đá Công Giáo và Dân Tác của táp chí Đát Nác, sá 8, tháng 12, 1968), đá rái tá đó ông Tráng Bá Cán tác Trán Bá Cáng làm khai sinh lái cho tá báo ở Sài Gòn sau giái phóng vái sá tián cáp đáng của ông Thi cho tá báo là 100.000 FF vào năm 1975. Với Nguyễn Đình Thi, nháng hoát đáng trong bóng tái là chuyán không lá. Chúng tôi xin trích đán ở đây lá thá của cáp lãnh đáo Cáng sán ở Quáng Ngái viát cho mát Linh mác đá lái kéo theo Cáng sán, trong đó nêu tên Nguyễn Đình Thi nhá mát máu ngái đi theo há.

Trong cuác chián này đã có nhiáu Linh mác nhá Linh mác Nguyễn Đình Thi v.v... và nháng ngái Thiên Chúa Giáo yêu hòa bình đã tháy rõ bán Má Thiáu, đã háng áng và góp phán vào nhiám vụ cháng Má cáu nác. Bán đá quác và mát sá tay sai phán đáng đái lát tôn giáo tuyên truyán nói xáu cách máng, nói cách máng là điát đáo, thác tá điáu này đã cháng minh qua lái phát biáu của Linh mác Nguyễn Đình Thi, đái đián cho nháng ngái Thiên Chúa Giáo yêu nác đã háp tái Pháp... Ký tên Hoàng Nguyên, thá đá ngày 15/05/1972.

Ngoài Nguyễn Đình Thi thì tát cá ngái Thiên Chúa Giáo trong Nam chác là tay sai phán đáng đái lát tôn giáo cá. Riêng ngái Thiên Chúa Giáo ở trong nác, có hay không có huy cháng

vàng này cho tờ “Công Giáo và Dân Tộc” cũng chẳng ăn thua gì đến họ. Tờ lúc tờ báo mới xuất hiện tháng 7 năm 1975, dân Thiên Chúa Giáo đã gián tiếp tẩy chay. Chẳng thấy cái nhan đề tờ báo Công Giáo và Dân Tộc có cái mùi khó ngửi và có cái gì gian trá trong đó. Dân tộc nào? Công Giáo và Công sản thì đúng hơn. Ngay cả dân Saigon, chẳng sau mấy tuần là “giải phóng”, tờ trở nên già, tờ trong nhà ra ngoài đường, không ai biết ai mới cách kẻ lạ, dùng ngôn ngữ như một võ khí tấn thân, họ bắt nói lời nói thật thà, bắt nói lời gian dối. Đang nói vậy mà không phải vậy. Dân cũng nói dzậy mà không phải dzậy. Cho nên, tôi phát biểu của Giám mục Nguyễn Minh Nhứt, chẳng khác Hô Chi Minh Giám Mục Việt Nam trước cuộc phản công của tờ báo Eglises d'Asie vào năm 1990 cho rằng ngay cả Thiên Chúa Giáo họ tin tưởng vào Ủy Ban Đoàn Kết Thiên Chúa Giáo và tờ Công Giáo và Dân Tộc là rất đúng, chẳng quá trễ thôi...

Cái điếu đó phải nói ngay từ 1975 mới phải. Phải một 15 năm mới nói được câu đó. Cái bèn nhẩy của người dân thông minh bắt ai là bèn là thù. Cái không hèn nhát, cái trơ tính của thông dân, có sao nói vậy cái thật thà bèn chẳng thông minh đi trước của họ suy nghĩ, tính toán của người trí thức. Trong số khoảng 30 trí thức xếp hàng trong danh sách những người ít nhiều liên quan với tờ Công Giáo và Dân Tộc, phải đợi một thời gian dài họ khác nhau mới rõ nhau bề cuộc.

Có trí thức Thiên Chúa Giáo có cái can đảm làm thơ ca tiếng, hành động vì con lên đường làm nghĩa vụ quân sự đánh Cam Bốt. Có trí thức viết: Hà Nội tôi thơ đó. Tôi chỉ chờ trở thành tôi tại họ, nhất là chế VN, vì có thể chế thêm một dấu huyền vào chế tôi có thể làm họ cái mới đời người. Hà Nội tôi thơ đó. Nay trở thành đời tôi... Có cái trí thức suy nghĩ bằng dờ dờ, sau 1975 trở thành nhà nghiên cứu số học, ngành ngang chế cho cấp lãnh đạo Công sản, chế chế Hô Chi Minh chế nào trên bèn tôi trên đường đi tìm đường của nước. Xin người mũ chào nhà số học... Trí thức như Linh mục Thanh Lăng đã phải đi vì chế Tổng Giám mục Nguyễn Văn Thuận đi và Sài Gòn, trở về khi qua đời một tháng đã để tôi chúc thọ xin tôi Tổng Giám mục Thuận, xin tha thứ. Sau Thanh Lăng đến tôi tại đây, gặp đi, kẻ ra cũng đã hỏi tôi rồi.

Trước khi đến cấp đến nhân bang, chúng tôi cũng xin nêu ra một truyện hợp khá đẹp bắt là ông Nguyễn Nghĩ, trong Ủy Ban Đoàn Kết Thiên Chúa Giáo. Ông này có viết một tập sách mang vào năm 1992, dày đến 20 trang có tựa đề là Lịch Sử Đạo Công Giáo tại VN. Tài liệu này như một người rỗi rãi bồi xúi đạo Thiên Chúa đến để ông Lý Chánh Trung, đời biểu tượng họ, là người đi để giao cho duy nhất để tôi diên lên và phê: “Nên thêm vào tên sách Lịch Sử Những Người Tội Lỗi Của Đạo Công Giáo”. Ông Lý Chánh Trung ghi tiếp:

“Bài này là một tài liệu chính thức không phải một bài nghiên cứu số học, như viết để đăng trên một tờ báo chính thức thì là quyển của tác giả và của tờ báo. Nhưng không được công bố như một cuốn sách về lịch sử VN, như vậy là tôi cho lịch sử, cho Giáo Hội Công Giáo và cho công nhân VN.”

Ông Nguyễn Ngh, còn có gian trá trí th c là li t kê s sách tham kh o, s sách đ c kho ng 20 tài li u, sách v . Nh ng trong toàn b tài li u, ông không ghi chú m t tài li u nào c làm ông Lý Chánh Trung ph i ghi chú: “Ch có m t chú thích s 2 có ghi trong bài vi t.”

M t nh n xét r t nh nhàng thôi, nh ng đ cho th y t cách trí th c và tâm đ a ng i vi t ra sao.

Trong cái đ m trí th c đó, còn l i t nhân bang, đã làm m a, làm gió trong su t 26 năm, trong và ngoài, nh t là trong n i b Thiên Chúa Giáo trên m t s quy t đ nh cũng nh th chung c a T ng Giám m c Bình. Có th nói m t ph n dè d t, T ng Giám m c Bình đã b vây quanh khi h n m ch c v trong y Ban Đoàn K t Thiên Chúa Giáo và trong t Công Giáo và Dân T c.

Nay xin đ c có đôi hàng v h . Xin k tên b n ng i này: Tr n Bá C ng, V ng Đình Bích, Phan Kh c T và Hu nh Công Minh. Chúng tôi xin dùng l i ti p c n h v i nh ng đàn anh c a h theo C ng S n th i đ m 1945-1954, m c dù hoàn c nh xã h i chính tr có khác nhau, nh ng cách đ n thân c a m i bên là đ m then ch t đ phân bi t h ai lý t ng, ai gian đ i.

L y ba ng i là ông Ph m Xuân K , Ph m Bá Tr c, ông Võ Thành Trinh. Có mu n l y thêm cũng khó có h n. H theo t đ u, theo C ng s n t khi tr c 1945, lúc t ng lai C ng S n còn m m t, lúc ph i hy sinh t t c , ngay c cái m ng s ng c a mình. Theo th i đó đ ng nghĩa v i t b đ o, không ph i t b mà b lo i tr ra kh i hàng ngũ ng i Thiên Chúa Giáo, b rút phép thông công, theo tinh th n thông t c a H i Đ ng Giám M c năm 1951. Theo nh th là m t t t c , đ c gì thì ch a bi t. Ph i hi u cái não tr ng ng i Thiên Chúa Giáo th i đó cho th y s ch n l a c a h là can đ m, là đ t khoát, không có đ ng v . Đã h n t đó ph i có m t ni m tin, m t lý t ng, trên c lý t ng đ o c a h . S đ n thân đó có ý nghĩa tr n v n, trong sáng không có đ m nghi ng . Sau 1954, ông K , ông Trinh đ u có c h i ch n ra đi hay l i. L i thêm m t th thách n a, vì v n có th xét l i, thay đ i. T năm 1954, h gi nh ng ch c v trong qu c h i và trong nh ng t ch c có cái tên r t dài, r t khó nh là “y ban liên l c toàn qu c nh ng ng i VN yêu t qu c, yêu hòa bình”, vi t t t là “U Ban Liên L c Công Giáo Toàn Qu c”, nh ng không h có áp đ t, q quy n hành đ i uy hi p Giám m c, Linh m c. Có cng th ng, có mâu thu n, nh ng không có áp đ t. Và dù có mu n cũng không đ c. đ a ph n Hà N i T ng Giám m c Tr nh Nh Khuê có cái may m n h n T ng Giám m c Bình là quy t đ c m t s Linh m c trí th c nh Lm Chính Nguyễn Văn V nh, Lm Đình L u Nhân, Lm Nguyễn Minh Thông, Ph m Hân Quynh, và Oánh. H đ u là trí th c du h c, có th là b c th y c a đ m t nhân bang. Nh ng h lý t ng, đ o h nh, can đ m, hy sinh, tuân ph c m c đ u b bách h i. Trong s b n v trên, Lm V nh ch t trong tù t r i C ng Tr i, Lm Thông 27 năm tù, hai l n lên C ng Tr i, đ c th ra và ch t sau đó vài năm. Lm Quynh, Oánh, đ u b qu n thúc trên 20 năm.

Cũng vì thế, sau bị n c 30 tháng 4, có s khác bị t v thái đ gi a hai mi n v ngày đó. Ch vài ngày sau T ng Giám m c Bình đã g i tâm th vào ngày 05/05/1975, khuyên giáo dân ph i hòa mình vào nh p s ng c a toàn dân, ph i n l c vào vi c hòa h p, hòa gi i dân t c. Trong khi đó, tòa Giám M c Hà N i đ i đ n h n ba tháng sau 16/08/1975 m i đ đ c cái thông cáo c a tòa Giám m c v i nh ng l i khuyên hoàn toàn đ o giáo, không nh c nh gì đ n bị n c 30 tháng 4 và ký tên l i là ng i thay m t Giám m c là Lm Tr n Văn Mai. Hai b c th , hai thái đ , hai cách ng x khác nhau. Cái giáo h i th m l ng đó, v i nh ng v trí th c v a k giúp chúng tôi nhìn rõ đám t nhân bang h n, hi u rõ vai trò c a h h n.

H cùng l m đ c x p vào lo i trí th c khuynh t , vi t lách trong t Công Giáo và Dân T c Paris t 1969-1975, ho c t Đ ng D y, ho c trong y Ban Thiên Chúa Giáo canh tân hòa gi i. Tr n Bá C ng, có thu th p đ c ít tài li u mi n B c, đ a vào đó vi t ca t ng 25 năm xây d ng ch nghĩa xã h i mi n B c. Đ y ph i chăng là cái công đ u hi n dăng đ ng. Lúc mà th i th có v đ i chi u thì có m t s trí th c đ c C ng s n móc n i đ gia nh p m t s t ch c có m c đích khuynh đ o ch đ Sài Gòn. Cái ng n gió đ i chi u vào nh ng năm cu i cùng c a VNCH tr c khi s p đ , trí th c nhanh tay l chân v ch p, tham gia vào các t ch c trên có gì là l . Trong s đó, có m t ông làm giáo s d y S đã t h ào: “Mình ph i tham gia t đ u ch , đ đ n 30 tháng 4 thì quá mu n r i.” Bây gi thì không ph i là quá mu n, mà quá l làng r i.

V n li ng h có v y. Ch ng đó thôi. Có nhi u ng i tr c 1975, ch ng chính quy n, khuynh t là cái m t trí th c, nh m t th i trang v y thôi. Đ u thì ch ng, nh ng b ng thì nh n đ ân hu c a Sài Gòn. Theo nh Nguyễn H u T n Đ c, trong Tin Nhà, s 43, 2000, trong bài Prêtres et commissaires, nh ng thành ph n qu đen, c p ti n nh h đ c đ ng nuôi d ng chăm sóc, t n tình “les favoriser matériellement”, xin t m đ ch là v béo, và cu i cùng les rassembler en une force de progrès étroitement contrôlés par nous (t p h p h thành m t l c l ng c p ti n do chúng tôi ki m soát ch t ch - DCV). V y b n h , ch là m t th công c c a nhà n c, b n cung đ i, b n nâng bi n u vi t lách. H t nh n đ c đ ng nuôi d y. H t phô tr ng đ i u đó ra. V ng Đ i nh Bich vi t: “Đ ng C ng s n đã gây đ ng b n ng i chúng tôi làm đ u năo m i ho t đ ng c a đ ng trong gi i Công Giáo”.

Hu nh Công Minh, khi đ c ch n làm đ i bi u qu c h i đã tuyên x ng, phát th : “Ph n tôi, tôi nguy n su t đ i ph c v .”

H tr tr n h n ba v đàn anh h nhi u, h thi u ph m cách, ngay c đ i trá trong m i tr ng h p c n thi t đ đ p lòng nhà n c. Bù l i, h đ c quy n hành ngay trên các quy t đ nh c a tòa Giám m c trong đ ng l i, cũng nh trong nh ng phát bi u. H theo dõi hành vi, thái đ Giám m c đ i v i nhà n c nh m t th công an chìm. Đó là công vi c mà Hu nh Công Minh đã làm v i t cách T ng đ i đ i n t h n 20 năm nay.

Trong bài phỏng vấn Tổng Giám mục Bình cßa tß La Vie bên Pháp, có đoạn ghi mßt vài câu hßi liên quan đßn vißc bßnh hßnh Công Minh làm Phó Đßi chßng vißn Sài Gòn, Tổng Giám mục Bình tßt lß cho bißt vißc bßnh hßnh đó đã bß Roma không tán thành. Thêm vai trò đó, Hußnh Công Minh lßi kißm soát tßng thßi đß chính trß cßa chßng sinh và có đßc truyßn chßc hay không là tùy quyßt đßnh cßa ông này. Cũng vì vßy, trên 20 năm mà Sài Gòn chß có thêm 15 Linh mßc, trong tßng sß hißn có khoßng 350. Vßy thì cái sß 15 đó bù khuyßt đßc gßi cho nhßng tu sĩ đã vß hßu hoßc chßt. Cũng trong bài phỏng vấn, Tổng Giám mục cho bißt, ít có liên lßc vßi cßp chính quyßn Cßng sßn trßc tißp, nhßng vißc đó giao cho mßt sß Linh mßc trong ßy Ban Đoàn Kßt .

Chßng đó đß kißn cho thßy giáo phßn nßm trong tay mßy ngßi trong tßnh nhân bang chi phßi, gißt dßy. Ngßi vißt không đßt vßn đß ông Hußnh Công Minh là ngßi xßu hay ngßi tßt, đßo đßc hay không đßo đßc. Nhßng vißc ông vßa là ßy viên, cán bß Cßng sßn, vßa là Tổng đßi đßn là mßt đßi u khó chßp nhßn. Khi thi hành trách nhißm, ông sß rßi vào hoàn cßnh bßi rßi, hàm hß, khó có quyßt đßnh đßng mßc. Đó là mßt lý thuyßt, mßt thßc tißn, ông là cánh tay cßa đßng nßi dài, xen vào nßi bß giáo hßi đß chi phßi, đß kißm soát, đß bá cáo. Và trß trßu thay, Sài Gòn, đßm mßnh và bißu tßng cßa ngßi Thiên Chúa Giáo cßn nhß tßm gßng lßi có hai giáo hßi: Giáo Hßi cßa đßa phßn Sài Gòn và “giáo hßi Vßn n Soài”. Có lß, đòi hßi cßp thißt nhßt hißn nay là yêu cßu nhà nßc đßp cái giáo hßi vßn n soài đi là vßa.

Trßc khi bàn vß tß Công Giáo và Dân Tßc vß ngßi Tßng biên tßp tß báo, xin nói rõ vß chß trßng cßa Cßng sßn. Ngay khi mißn Nam sßp đß, trßc khi có chß trßng bßt sĩ quan đi hßc tßp, trßc khi đánh tß sßn vßi 5 thành phßn kinh tß, Cßng sßn đã chß trßng ra lßnh đßng cßa toàn bß các cß sß văn hóa, nhà in, tißm sách, nhà phát hành, đã ra lßnh phßi quét sßch toàn bß các ßn phßm văn hóa ngßy. Theo Phan Cß Đß, có 286 bài báo nhßm truy chßp, bôi bßn, tß cáo các nhà văn, nhà báo mißn Nam. Bên cßnh đó cho ra đßi nhßng sách báo là công cß cßa nhà nßc nhß tß Sài Gòn Gißi Phßng.

Sau đó là Công Giáo và Dân Tßc. Đó là nhßng loßi báo bao cßp hißu theo nghĩa nào cũng đßng. Vì vßy, tß bao nhiêu năm nay, Hßi Đßng Giám mục VN chß xin nhà nßc cho xußt bßn nhß mßt bßn tin liên lßc Thiên Chúa Giáo, nhßng vßn chßa đßc. Cß hßa cußi. Năm 1996 hßa cho và đß Giám mục Lâm làm Tổng biên tßp, nhßng không quên cài cß Nguyễn Văn Sang làm phó. Cß Sang làm phó thì đßng ra còn hßn bßi vì cß nßi tißng vßi cußn sách Bßc Đßng Hành Hßng, 2 tßp, dày 710 trang. Xin trích đßn mßt vài đoạn cßa cußn sách:

“Mßy năm gßn đây, tôi đßc mßi đi đß các cußc mít tinh... tôi đßc vui mßng sung sßng nhßn xem, khißn ngßm các vß lãnh tß cßa chúng ta cho thßa lòng mong ßc... Đßu tháng 8, 1979, tôi đßc cái vinh hßnh to lßn đßc thßng Phßm Văn Đßng sß tißp... Tôi vui mßng, nôn nóng đßi

chúng tôi đang giây phút cái vinh dự tột đỉnh đó”

(Bức Đền thờ Hành Hương, trg 114-115).

Ôi chào, nghe suốt như t. Xin nói rõ thêm là Hội Y Tế Việt Nam Văn Căn cũng có mặt tại hội ký xin phép in mà không được phép in.

Phần II

Trần Bá Cường cũng dựa theo chính sách của Đảng yêu cầu của pháp nhân, nhà x, nhà in nộp tất cả tài liệu, nên phạm tôn giáo. Tất đó, cho người nào sàng lọc tài liệu nào không quan trọng thì mang bán ký bìa túi, tài liệu nào x đáng để có giá trị lịch sử liên quan đến giáo hội thì cắt gọt lập thành tập riêng của ông. Một công đôi việc và theo đúng chính sách nhà nước, và a thì lợi riêng. Riêng Đưa pháp nhân Sài Gòn cũng như nhà in Tân Địch còn tồn trữ nhiều tài liệu quý giá, của x. Không biết, ông Cường đã chấp (chôm) được tài liệu gì làm của riêng. Đây chỉ nêu sơ lược mà không dám đi xa hơn nữa, vì không có đủ dữ kiện để biết xem ông Cường đã giữ những tài liệu nào của chung giáo hội. Nay thì chỉ có ông biết đích thực đã lấy được tài liệu gì của pháp nhân làm của riêng.

Trong dịp viếng thăm của Hội Y Tế Roger Etchegaray, chủ tịch Ủy ban “giáo hoàng Công Lý và Hoà Bình”, hội tháng 7, 1989, có đem theo một thông điệp của Địch Giáo Hoàng gửi cho Hội Y Tế Việt Nam Văn Căn và Hội Địch Giám mục VN. Trong buổi tiếp kiến với chính quyền VN, Hội Y Tế Căn đã tạm thời trao bìa cho đó như chính quyền chuyển lại và sau đó cũng tạm thời không nhận cả thông điệp này. Báo Công Giáo và Dân Tộc của ông Cường chỉ tóm lại bìa thông điệp và cho đăng vào tháng 8, 1989, ông Cường đã nhận được cho thấy một xén nhúng ch, nhúng t nào Ban tôn giáo chính phủ gch dđi dít, xét ra không lợi cho chính quyền. Chúng ta nhìn b nhúng t: thách, thách của giáo hội hay nhúng câu: Tất ngày xảy ra nhúng biến cố trước đây, và nhúng t đ cao tinh thần giáo dân nh: hiến ngang kiên cường, tuyên xưng đức tin, sẵn sàng hy sinh mệnh của giáo dân; Việc phong thánh t đ o không thể không nói nên ông chỉ tóm tắt vào một vài ý thôi... Trong vài việc này, ngôn ngữ của tòa thánh như một khía cạnh tác động khuyến khích trên bình diện tôn giáo. Ngược lại Công sứ nhìn nhận khía cạnh chính trị, như một khuyến khích người Thiên Chúa Giáo can đảm chấp nhận nhúng thách thức với chính quyền. Có thể giữ mình. Tâm địa người Công sứ là đức tài nên bất cứ cái gì cũng làm họ nghi ngờ, sẵn hời bóng gió là có âm mưu, chúng đ, có vấn đề. Dân số họ đã đành. Hội người cũng sẵn dân. Ngay trong thời của họ, cái tình giao cũng không lành mạnh vì nghi kỵ lẫn nhau, rình

mò, cần nhắc nhở các anh em đừng quên nói chuyện với các anh em khác để thấy được các kết quả.

Xét lý luận, nếu Giáo Hoàng có âm mưu gì như xúi dục Thiên Chúa Giáo VN thì cần chi phí gì để mua thông điệp công khai như vậy. Vậy mà cũng lờ mờ, vác kính nhìn vì để mua sẽ phân tích từng chữ, cốt chữ này chữ kia. Vì việc đó cho thấy Vatican nhìn hình thức cách thiêu thiêu nếm, thiêu tin cậy. Phía chính quyền và nhất là ông Công thì thấy mình có công, có khôn ngoan, che đậy này, đậy kia, lén lút lút lút, cốt chữ này, bẻ chữ kia. Để với ông Công, gian dối để ngảnh vấp khôn ngoan.

Trong một bài phỏng vấn với Đức Tổng Giám mục của tờ La Vie bên Pháp, do nhà báo Aimé Savard (biên tập viên) và Jacques Housel (nhập nh) đã nói trên, ông Công khi đến sang thăm Việt, cũng với những chiêu thức cũ, bôi bả, để, cốt xén những câu trả lời của Giám mục. Một bên Đức của tờ báo đã thấy mục là có nhu cầu đến bên cốt bẻ có ba chữ mớ cho vào trong ngoặc đơn. Đến đó nói gì và thì sao lại làm bẻ như vậy. Đây là câu trả lời của ông Công:

“Tờ La Vie có để những câu nó, Công Giáo và Dân Tộc cũng có để những câu mình. Làm báo là phải làm như vậy. Làm như vậy cái gì thật cần thiết và hữu ích cho để những mình phải vậy.”

Phải thêm vào, ngay cả ăn gian nói dối. Cũng chính vì cái này làm việc kiêu đó, gian dối, bẻ chữ p s để thật mà ông nghĩ yên cái gì thật biên tập mảy chữ năm, mà chữ cần một chút xíu sáo là “có vẻ như” ngay. Thấy hay, cái gì của ông xây dựng với lợi ích mà bên vậy.

Vào năm 1992, ông Công như ông Nguyễn Đình Đức, phó chủ tịch Ủy Ban Đoàn Kết Thiên Chúa Giáo thành phố HCM viết một bài với Tổng Giám mục Bình cho tờ Công Giáo và Dân Tộc, ông Đức đã viết bài nhân kỷ niệm Tổng Giám mục Bình được 82 tuổi. Trong bài viết của ông Đức, có nhu cầu đến chữ trích gián tiếp, hoặc để ông Công nên ông này đã thấy cốt bẻ theo thói quen ông với làm. Ông Công đã thấy cốt bẻ một số đến mà ông Đức không được hỏi ý trước. Hai bên đã gặp nhau bằng văn bản, trả lời cũng bằng văn bản. Chúng tôi xin ghi rõ một số điểm trong bài viết của ông Nguyễn Đình Đức đã hỏi không với lòng ông chờ báo. Ông Đức ghi một đến:

“Trước khi Sài Gòn giải phóng, có 3 nhóm như là Công Giáo và Dân Tộc, tờ Đức Dục và Ủy ban canh tân và hòa giải. Hai nhóm sau hợp ý với nhau cùng hoạt động hỗ trợ Đức Tổng. Còn

Công Giáo và Dân Tộc muốn đóng ngoài giờ vai trò ‘Tiên tri và phê phán’. Thí dụ khi được tin Hội Đồng Giám mục miền Nam sắp họp với một ban trị sự, gồm 12 Linh mục, tu sĩ, giáo dân thì một vị trong Công Giáo và Dân Tộc đã lên tiếng chất vấn: Ai cho họp. Và đòi coi giấy phép, coi chương trình. Được Tổng thư ký truy vấn đâm ra lên liến quyét để nhai nhai thì ban trị sự b.

Ông Đu viết tiếp: Kể ra ban trị sự được tổ chức như có ý lo ngại nhóm Công Giáo và Dân Tộc (Ban trị sự gồm có Lm Hồ Văn Vui, Nguyễn Huy Lạc, Chân Tín, Nguyễn Văn Tuyên, nữ tu Mai Thành v.v...)

Đi u đó một lần nữa cho thấy nhóm tự nhận bang bang hành, chuyên quyền, bô hoàng hèn vua, ép Giám mục dựa trên thế nhà nọ c. T nay cho thấy ngại bị cái ý Ban Đoàn Kết đã một đoàn kết, mà thế sự nó có đoàn kết bao giờ đâu nên mới cần một ủy ban như vậy. Năm 1986, bắt đầu có phong trào đòi cải tổ duy, nhiều người muốn Tổng Giám mục Bình lên tiếng với một đề o để có những suy sụp khi gặp với một. Ông Đu đã chán nản than:

“làm sao được Tổng có thể làm được gì trong khuôn khổ, thế chế đó. Với cái ý Ban Đoàn Kết bao biện một cái, làm sao giấy quyét được những vấn đề đáng như không thành vấn đề. Được Tổng làm gì hơn cho một quan hệ bình thường giữa Hội Đồng Giám mục với nhà nọ c, giữa nhà nọ c VN với tòa thánh La Mã, trong một chuỗi ràng buộc như vậy.”

Qua đó chứng trên, cho thấy tâm trạng ông Đu đã ê chề, chán nản trong vai trò phó chủ tịch Ủy Ban Đoàn Kết, thành phố HCM, và đi u đó đã hẳn không vắng ý ông C.

Kể từ nay, một số trí thức Thiên Chúa Giáo như Lý Chánh Trung, Nguyễn Đình Đu v.v... đã cho thấy đau hiểu một tin tưởng vào đức, vào cách mạng. Họ ít ra còn có cái thiện chí muốn thiến trí thức, không quá hèn một chủ ý theo đức nọ a. Và đúng như như xét của Tổng Giám mục Bình, bên họ không quá 5, 6 người.

Cũng cái cung cách làm việc gian trá như thế, ban tôn giáo chính phủ và ông có thể nghĩ y tố ra một bài phê phán với Tổng Giám mục Bình đăng trên Sài Gòn Giọng Phóng 29/04/1995 với cái tít rởn kêu “Một giáo hội phức tạp luôn luôn được đón nhận”. Một bài phê phán với mà thế thì đi m đó, với sự khế suy sụp của Tổng Giám mục Bình từ hai năm nay không thể nào có thể thế hiến được. Được thế cái văn phong, hay cái cách trình bày không cho thấy có gì là của Tổng Giám mục Bình c. Dù vậy, trong một câu trả lời của “Tổng Giám mục Bình giới” có một câu rất thú m thía

nhỏ sau: Sau 20 năm hoạt động dẫu chỉ để Công sản còn số Công sản nào không. Trừ là: Vẫn còn số. Có là, trong tất cả những thứ chung, thông cáo, trừ là những việc, đây là câu trả lời hay nhất của Tổng Giám mục Bình giá. Chỉ vài tháng sau Tổng Giám mục Bình chết, mất là n, h, mu n là những ông mất là n chết. Mất là n nào thôi, Tổng Giám mục.

Cái việc chỉ xem thì nay đã đến. Ông Võng Đình Bích đã gửi văn thư hỏi hỏi, thì giác ông Phan Khôi có thể với những lem nhem tiền bạc, với thể chế, với chuyên môn với hai con của ông. Cháu nhà mới ra mặt chu t.

Tiền bạc với tài trợ ngoi quốc ngọt ngào 150 ngàn M kim. Vẫn vay để thêm thu nhập cho tổ Công Giáo và Dân Tộc như xí nghiệp làm bút bi, quốc t r n, để để cho công ty Tinh Hoa vay với 2 tỷ để lập nhà máy may mà trả 33 triệu cao su, rồi để cho với công ty Singapore, để cho khách sạn Đới K t, trả ngoi ngoi Nguyễn Tr n, trả ngoi ngoi may và vì tính B ch Đ ng v.v...

Tất cả những cái số làm ăn trên để thu c quy n qu n lý ho c tr c ti p ho c gián ti p do ông T để m trách. Tên ông là T mà ông chỉ ng t m t th g: tiền bạc, quy n l c, đàn bà, cái nào ông cũng x i tu t. Chỉ ng bù cho số phận ông Th... cũng xu t thân t V n Soài. Số Th mà cái gì cũng xúi qu y c, số ng l n đến, lao đao.

Lẽ ra sao, ngoi ngoi ngoài ai n m đ c. Đây là cái là làm ăn của XHCN mà bên này không hiểu đ c, vì nó thi u pháp lý, thi u minh bạch, thi u qu n lý ch t ch . Ông T đã trừ là b ng m t b n k t toán với g n c a t t c những cái số kinh tế nêu trên mà m t ngoi ngoi bình th ng đ c s không hiểu biết thêm đ c gì. Chuy n m t với hai con thì ông l đi, không để để ng t i. Th t tr trên, chúng ta đang sống trong m t xã h i mà t trên xu ng đ i là gian trá, là l a l c, m c r a, là h hóa mà m t ngoi ngoi thi n không có c may nào để sống làm ngoi ngoi. Nhìn chung quanh, nhìn ra ngoài, nhìn vào chính b n thân, chỉ nào cũng với b n số gian d i, l c l a.

Cái gian d i đã nh m vào ngoi ngoi, vào máu đến để có l c máu cũng vô ích, có thay đổi nhân số cũng b ng th a. Chỉ còn m t cách duy nhất: D p ch để.

Nói cho cùng, b n h b n ngoi ngoi với vai trò mà h đóng để ngoi ngoi nhiên bi n h thành những kẻ gian d i, l a l c chính h, giáo h i và ngoi ngoi Thiên Chúa Giáo. Th nghĩ coi, để h, mang nhãn hiệu Thiên Chúa Giáo, h đã làm gì cho giáo h i, hay phá giáo h i. T g n 50 năm nay, cái

chiêu bài của ban đoàn kết Thiên Chúa Giáo yêu nước đã bao giờ thực hiện được đoàn kết chưa. Các tờ báo Công giáo Việt Nam ngoài Bắc và tờ Công Giáo và Dân Tộc trong Nam đã giúp gì vào sự cải thiện mối liên quan nhà nước hay chính phủ. Hay nó chỉ gây chán nản, mất tin tưởng, nghi ngờ nhà nước. Về phong thánh thì được, với Lm Huân nh Văn Nghi thêm những bằng chứng là Công sứ nhìn đâu cũng thấy vấn đề. Giới quy tập vấn đề thì lại đưa ra vấn đề, có vấn đề ngay nhưng không có vấn đề thì đó gây căng thẳng cho những người với Thiên Chúa Giáo.

Người Thiên Chúa Giáo nhìn vấn đề phong thánh trong vấn đề liên quan đến giáo hội truyền thống, can đảm, hành động có các người con lý tưởng hy sinh cho được. Họ, công sứ, nhìn việc phong thánh một góc nhìn xã hội, chính trị, thì đó có thể gây xáo trộn, mất đoàn kết. Việc phong thánh không thể không làm cho giáo dân so sánh giáo hội hiện tại đang bị kiểm soát, hạn chế như một hình thức mới của thế được. Tờ Công Giáo và Dân Tộc, theo như những chứng cứ mà chỉ ra những bóng râm ngăn cản việc phong thánh. Việc bổ nhiệm Giám mục từ 1975 đến giờ, từ vị Tổng Giám mục Thuận, Lm Nghi, Lm Hòa mới đây, tòa thánh đã gọi hội phái đoàn này đến phái đoàn kia, ít lắm 6 lần mà đã gọi quy tập được những gì.

Nói cho rõ ràng, cho cùng lý, nước chính phủ muốn tạo được tin tưởng của Giáo Hội Thiên Chúa Giáo và người Thiên Chúa Giáo thì trước hết họ nên dẹp các ủy ban đoàn kết và các tờ báo như Công Giáo và Dân Tộc. Còn nước họ với dùng các tờ báo này như công cụ để tuyên truyền, để theo dõi, để áp lực, để làm tất cả những việc nói nguy hiểm với Thiên Chúa Giáo thì họ cần phải nhìn với. Thực tình mà nói, họ chỉ truyền được như vậy, tiếp tục nuôi dưỡng chúng vì nước không cần cái tờ báo, cần cần còn có lý do gì tồn tại nữa.

Hay nói như bà Nguyễn Thị Oanh, trong sáo báo Cánh én, tháng 11, 1999: “Đột nhiên của sự lạ đời”. Bài báo nêu trình bày gia đình ông Trần Văn Bô đã đóng góp 5147 đồng vàng, và kêu gọi bà con đóng góp hơn 4 triệu đồng cho kháng chiến và lại cho mượn căn nhà số 34, đường Hoàng Diệu Hà Nội ngay khi mới tiếp thu Hà Nội, năm 1954. Sau đó, ông Trần Văn Bô đã xin lại căn nhà, nay thì ông Bô đã chết với cháu đòi được. Với ông, bà Hoàng Thị Minh Hồ tiếp tục đòi. Các cấp lãnh đạo từ Trung ương Chính, Phạm Văn Đồng đến Lê Đức Thọ, Đỗ Mười, Lê Đức Anh, Võ Văn Kiệt, Võ Chí Công, Lê Quang Đạo, Phạm Thế Duyệt cho đến nay Phan Văn Khải, Lê Xuân Tùng đều như thế. Ông Kiệt ký giấy trả, rồi sau đó cũng chính ông Kiệt ký giấy đình chỉ trả. Bà Oanh kết luận: “Ồi đột nhiên với những kẻ lãnh đạo chuyên nghề lạ đời.”

Đi với các tờ báo trên, tờ báo trên, không còn gì để nói với họ nữa là: Các ông, mất bản mà cần cuộc đời là mất gian đời. Tên các ông là Gian Trá...